

— Чувалъ съмъ, — заговори вълкътъ, — че ти си най-голѣмиятъ ковачъ на свѣта. Вѣрно ли е?

— Вѣрно е, — отговори Гого, — Азъ мога всичко да изкова.

— Като е тъй, можешъ ли да ми изковешъ единъ гласъ — тънъкъ и трепкавъ като на коза?

— Мога, — отвѣрна Гого Многознайникътъ. — Какво ще ми дадешъ срещу гласа?

— Едно яренце ще ти донеса утре, — обеща вълкътъ.

Запретна се Гого, изкова завчасъ единъ истински кози гласъ и го намѣсти въ гърлото на страшния вълкъ. Вълкътъ изврещя като коза съ новия си гласъ и се затече къмъ колибата, кждето яренцето чакаше майка си.

— Яренце, миличко, — заговори съ козия си гласъ вълкътъ, — отключи ми да влѣза, азъ съмъ твоята майка!

Яренцето трепна, но преди да отключи, попита боязливо:

— Какво ми носишъ, майко?

— Нося ти топло млѣко, яренце миличко!

— Ахъ! — подскочи радостно яренцето, — да знаешъ колко съмъ гладно! — И бутна съ копитце заключалката. — Влизай, майко! — извика то.

Но щомъ вратата се отвори, намѣсто обичната му майка, на прага се показва страшниятъ вълкъ и отвори голѣмата си уста. Налапа клетото яренце, глътна го цѣло и побѣгна въ гората. Тамъ намѣри една хралупа, мушна се въ хралупата и заспа дълбоко.

Стана тъмно. Въ колибата пристигна старата коза съ остритѣ рога. Когато разбра какво се е случило съ нейната свидна рожбица, тя настрѣхна и се втурна по вълчитѣ следи. Намѣри стариятъ престѣпникъ — спи въ хралупата и хърка, а коремътъ му — подутъ.

— Азъ ще те науча тебъ какъ се лъже глупаво яренце! — Проговори съ задавенъ гласъ козата и се затече къмъ вълка, удари го съ все сила, разпра му корема съ тънките си рога и що да види: вжтре въ вълчия коремъ съ сгушена главица, стои нейното яренце — живо и здраво.

— Ахъ, мамо, да знаешъ колко бѣше тъмно вжтре! — изврещя яренцето.

Козата го поведе пакъ къмъ колибата и рече:

— Чедо, много си глупаво!

— Защо бе, мамо? — попита яренцето.